

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/117/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712201938
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2013:5712201938.7

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Tomáš Kušnir s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému R. M., F.. XX.X.XXXX, F. T. U. XXXX/X, Q. Q., Z. Q. Q., t.č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom Mestom Turčianske Teplice, zastúpeným JUDr. Vladimírom Zajacom, advokátom so sídlom v Martin, P.Mudroňa č.39, za účasti vedľajších účastníkov na strane žalovaného: v rade 1/ OZ právna pomoc spotrebiteľom so sídlom v Košiciach, Sofijská 13, IČO: 42 247 268, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom so sídlom v Košiciach, Stará Baštova 2, v rade 2/ Spotrebiteľského združenia OSA, so sídlom v Bratislave, Fedinova 9, IČO: 42 260 086, zastúpeného HKP Legal s.r.o. so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, IČO: 36 727 334, v konaní o zaplatenie 1.847,82 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamietá.

Žalobca je žalovanému povinný nahradiť trovy konania v sume 213,70 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu opatrovníka žalovaného JUDr. Vladimíra Zajaca, vedený vo R. I..J.., pobočka Martin č.XXXXXXXXXX/XXXX H. R.: XXXXXXXXXXX.

Vedľajším účastníkom sa proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 9.2.2012 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1847,82€ spolu s 9%-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 925,87€ za obdobie od 4.2.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia žalobcu.

Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka (Zák.č.40/1964 Zb.), ktorú uzavrela Všeobecná úverová banka a.s. so sídlom v Bratislave ako postupca so žalobcom ako postupníkom nadobudol žalobca pohľadávku proti žalovanému a to spomínanou zmluvou, uzavretou dňa 14.2.2011. Pohľadávka voči žalovanému vznikla zmluvou, ktorú uzavreli postupca a žalovaný dňa 2.12.2003 a to zmluvou k úverovému účtu alebo k číslu zákazníka XXXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnú súčasť tvorili Všeobecné obchodné podmienky VÚB a.s. na vydanie a používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby - občanov, teda všeobecné obchodné podmienky postupcu. Na základe uvedenej zmluvy VÚB a.s. poskytla žalovanému kreditnú platobnú kartu, prostredníctvom ktorej žalovaný vykonával bezhotovostné platby a hotovostné platobné operácie na území Slovenskej republiky alebo v zahraničí na kartu ťarchového účtu. Na vyššie uvedený účel poskytol postupca odporcovi úver, ktorý bolo možné čerpať kreditnou platobnou kartou a to do výšky poskytnutého úverového limitu. Podmienky čerpania úveru,

účel úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru, zabezpečenie úveru, pripomienky pri neplnení a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach postupcu. Žalobca vyhlásil, že so žalovaným sa nedohodol na predĺžení konečnej splatnosti úveru. Úverový vzťah podľa názoru žalobcu je nutné posudzovať v zmysle ustanovení § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Keďže žalovaný nesplácal splátky úveru riadne a včas, žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, ktorá ku dňu postúpenia pohľadávky na žalobcu predstavovala sumu 1847,82 €. Táto suma pozostávala z istiny úveru vo výške 925,87€, riadneho úroku vyčísleného v sume 531,35€, úroku z omeškania vyčísleného v sume 334,30€ a ostatného príslušenstva a poplatkov vyčísleného vo výške 56,30€. Táto pohľadávka bola špecifikovaná v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok, v ktorej Všeobecná úverová banka deklarovala, že údaje výška a špecifikácia jednotlivých pohľadávok sú generované bankovým systémom a predstavujú aktuálny záväzok toho, ktorého dlžníka ku dňu postúpenia pohľadávok. Žalobca si preto počnúc dňom 4.2.2011 uplatnil aj úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 369 ods.1 Obchodného zákonníka účinného od 15.1.2009.

Podaním zo dňa 15.3.2012 žalobca upresnil svoj žalobný návrh a to tak, že žiadal priznať platobným rozkazom sumu 1847,82€ s 9%-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 925,87€ od 15.2.2011 do zaplatenia. Súčasne požadoval priznať náhradu trov konania.

Súd rozhodol vo veci najskôr vydaním platobného rozkazu sp.zn. 1Ro 271/2012 zo dňa 10.4.2012, ktorým upravenej žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

Po vydaní platobného rozkazu ale pred jeho dorúčením žalovanému, podaním zo dňa 28.4.2012, na súd došlým 14.5.2012, zahlásil do konania vstup vedľajší účastník na strane žalovaného v rade 1/, ktorý podaním zo dňa 29.5.2012, na súd došlým 30.5.2012 podal voči platobnému rozkazu odpor.

V tomto odpore vedľajší účastník poukázal na skutočnosť, že žalovaný nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a s právnym predchodcom žalobcu uzavrel spotrebiteľskú zmluvu, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver, preto je na právny vzťah vzniknutý touto zmluvou nutné aplikovať Občiansky zákonník. Vedľajší účastník potom poukázal tak, ako v desiatkach iných podaní v podobných sporoch na ustanovenia § 52, 53 a 53 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že z návrhu na začatie konania vyplýva, že žalobca podal žalobný návrh dňa 9.2.2012 po uplynutí trojročnej premlčacej doby a preto vzniesol námietku premlčania. V tomto podaní sa bližšie nezaoberal tou skutočnosťou, kedy premlčacia doba vzhľadom na fakty, uvedené v žalobe, začala plynúť. Na základe vznesenej námietky premlčania žiadal vedľajší účastník v rade 1/ žalobu zamietnuť.

Podaním zo dňa 25.4.2012, ktoré na súd došlo 7.5.2012 zahlásil svoj vstup do konania vedľajší účastník na strane 2/ a vzniesol súčasne, dokonca predtým, ako mu bola žaloba doručená, námietku premlčania žalobou uplatneného nároku bez toho, aby túto námietku vzhľadom na skutkový stav podrobnejšie konkretizoval. Uviedol len, že vychádzajúc zo záverov právneho posúdenia dôvodnosti nárokov, uplatňovaných žalobcom v obdobných súdnych konaniach, vedených v spotrebiteľských veciach má za to, že aj nároky žalobcu uplatňované v tomto konaní sú premlčané a preto v záujme efektívnej ochrany odporcu ako spotrebiteľa vznáša námietku premlčania vo vzťahu k nárokom, uplatňovaným voči odporcovi v tomto konaní a navrhuje žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Z jeho pohľadu premlčanie nároku je nutné posudzovať v zmysle Občianskeho zákonníka.

K odporu vedľajšieho účastníka v rade 1/ sa vyjadril žalobca podaním z 21.6.2012, na súd došlým 4.7.2012, kde uviedol, že námietka premlčania ako hmotnoprávna námietka prináleží len dlžníkovi v zmysle Občianskeho zákonníka, v konaní má vedľajší účastník oprávnenia na všetky procesné úkony, ako účastník, koná však iba sám za seba a nemôže urobiť úkony, ktoré predstavujú dispozíciu s predmetom konania, lebo jeho úlohou je účastníkovi v konaní len pomáhať. Vedľajší účastník nemôže uznať nárok žalobcu, nemôže uzavrieť zmier, a nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o procesný úkon ale o úkon hmotnoprávny. Subjektom, ktorý je oprávnený uplatniť námietku premlčania je dlžník, resp. jeho právny nástupca, prípadne zástupca. Navyše žalovaný so žalobcom

uzavrel dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, z ktorej vyplýva, že žalovaný mal vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch a v súvislosti s týmto úkonom, ktorého kópiu pripojil aj do súdneho spisu (čl. 62) poukázal žalobca na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 110 ods.1 Občianskeho zákonníka druhá veta, v zmysle ktorého ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plyníe premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Keďže platobný rozkaz sa napriek šetreniam po pobyte žalovaného nepodarilo žalovanému doručiť, naopak zo šetrenia vyplynulo, že žalovaný má hlásený pobyt bezdomovca a miesto, kde sa aktuálne zdržiava súdu sa zistiť nepodarilo, súd uznesením sp.zn. 10C/117/2012 zo dňa 27.8.2012 odmietol odpor, podaný vedľajším účastníkom na strane žalovaného v rade 1/ ako odpor, podaný neoprávnenou osobou s tým, že v tomto štádiu konania nebolo možné zistiť dotazom u žalovaného, ktorý sa zdržiava na neznámom mieste, či k podanému odporu nemá námietky.

V zmysle § 93 ods.4 Občianskeho súdneho poriadku má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti, ako účastník, koná však iba sám za seba a ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Súd odmietol odpor, podaný vedľajším účastníkom v rade 1/, ktorý bol podaný bez výslovného súhlasu žalovaného ako odpor podaný neoprávnenou osobou, ale následne vzhľadom na skutočnosť, že žalovanému sa nepodarilo platobný rozkaz doručiť do vlastných rúk, súd postupoval tak, že zrušil predmetný platobný rozkaz v zmysle § 173 ods.2 O.s.p. uznesením sp.zn. 10C/117/2012 zo dňa 4.9.2012 a následne uznesením č.k. 10C/117/2012-69 zo dňa 4.9.2012 ustanovil žalovanému opatrovníka pre konanie v osobe Mesta Turčianske Teplice v zmysel § 29 ods.2 O.s.p.. Následne súd nariadil vo veci pojednávanie.

Na pojednávaní dňa 30.11.2012 žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne na žalobe zotrval. Poukázal na skutočnosť, že úverová zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikla prijatím a schválením žiadosti o vydanie kreditnej karty zo strany VÚB tak, ako to vyplýva z bodu 9. žiadosti o vydanie kreditnej karty. Právny zástupca žalobcu na tomto pojednávaní predložil mailovou komunikáciou medzi právnym zástupcom žalobcu a VÚB, z ktorej mala vyplynúť výška úverového limitu a predložil prehľad o transakciách na kartovom účte č.XXXXXXXXXX za obdobie od 14.1.2005 do 31.8.2007. Na dôkaz o výške úrokovej sadzby, ktorá mala byť medzi účastníkmi zmluvy, teda medzi postupcom a žalovaným dohodnutá, predložil právny zástupca len prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok medzi VÚB Bratislava a.s. a žalobcom zo dňa 14.2.2011. Z prehľadu histórie transakcií na kartovom účte, ktorý právny zástupca žalobcu pripojil do súdneho spisu nevedel právny zástupca žalobcu súdu zdôvodniť, ktoré údaje sa týkajú čerpania úveru a ktoré údaje sa týkajú splácania úveru, nakoľko to v danom prehľade transakcií rozlíšené zrozumiteľne nebolo.

Ešte pred týmto pojednávaním vedľajší účastník v rade 2/ pripojil do spisu svoje vyjadrenie z 29.11.2012, ktorým reagoval na nesúhlas žalobcu so vznesenou námietkou premlčania zo strany vedľajších účastníkov a právne zdôvodnil, na základe akých skutočností na námietke premlčania trvá.

V priebehu konania žalobca do spisu pripojil prehľad transakcií na úverovom účte od 14.1.2005 až do 30.9.2010 a oznámil súdu, že úroková sadzba úveru bola dohodnutá na 27%. Oznámil však tiež, že úverovou zmluvou, vzniknutou medzi postupcom a žalovaným, nedisponuje. Neskôr žalobca do spisu pripojil aj Cenník VÚB a.s., platný od 1.1.2006 ako prílohu podania z 18.12.2012.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd nemal za preukázaný obsah zmluvy, ktorá mala vzniknúť medzi postupcom a žalovaným a vôbec nemal preukázaný samotný vznik zmluvy, žalobca sa postupne na výzvy súdu v priebehu konania vyjadril ešte podaním z 18.12.2012 a z 9.1.2013.

V podaní zo dňa 18.12.2012 žalobca uviedol, že na základe zmluvy o vydaní kreditnej platobnej karty zo dňa 2.12.2003, ktorú uzavrel postupca so žalovaným bola žalovanému poskytnutá kreditná karta Master card elektronik s úverovým limitom vo výške 962,62€, teda 29.000,-Sk a žalovaný sa zaviazal uhrádzať poskytnutý úver s dohodnutými úrokmi formou pravidelných mesačných splátok. Žalovaný svojím podpisom na zmluve potvrdil, že bol oboznámený s obchodnými podmienkami VÚB a.s. na vydanie a používanie kreditných platobných kariet a cenníkom VÚB a.s., a že s ním súhlasí.

V zmysle článku V. bod 25. Obchodných podmienok VÚB , poplatky súvisiace so správou a používaním karty sú uvedené v cenníku, ktorý je banka oprávnená jednostranne meniť a ktorý je zverejnený v obchodných priestoroch banky.

V zmysle článku V. bod 27. Obchodných podmienok, všetky transakcie a všetky poplatky a úroky a poistné, ktoré si banka v súvislosti so správou a použitím kariet účtuje, sú zaúčtované na ľarchu kartového účtu. Súčasne sú zaúčtované všetky úhrady, uskutočnené v prospech kartového účtu a to v nasledujúcom poradí - úroky, poplatky, transakcie, ako aj poistné. Na kartu ľarchového účtu sa ďalej zaúčtujú všetky prípadné náklady a straty, ktoré banke vzniknú v súvislosti s používaním karty vrátane nákladov, spojených s prípadným mimosúdnym vymáhaním pohľadávok banky voči držiteľovi hlavnej karty.

V zmysle článku V. bod 34. Obchodných podmienok, v prípade, že držiteľ hlavnej karty do dátumu splatnosti neuhradí minimálnu splátku, banka má právo za každý deň omeškania splátky účtovať úroky z omeškania a poplatky podľa platného cenníka.

V zmysle bodu 2.8.1 cenníka je poplatok za vedenie kartového účtu 360,-Sk ročne, poplatok za omeškanie minimálnej splátky do 20 dní 50,-Sk, poplatok za omeškania minimálnej splátky nad 20 dní 500,-Sk a poplatok za výber hotovosti v SR a v zahraničí 2% z transakcie - minimálne 200, -Sk (v zmysle Cenníka platného od 1.1.2006).

V tomto podaní potom žalobca popísal označenie jednotlivých debetných a kreditných operácií v prehľade histórie transakcií na kartovom účte a uviedol, že žalovanému bol poskytnutý úverový limit vo výške 962,62€, teda 29.000,-Sk a v zmysle platného cenníka mu boli vyúčtované nasledovné poplatky: poplatok za vedenie kartového účtu, za omeškanie minimálnej splátky do 20 dní, poplatok za omeškanie minimálnej splátky nad 20 dní, poplatok za výber hotovosti v SR a v zahraničí, riadny úrok, úrok z omeškania, výška ktorého predstavovala 27% ročne, avšak bez toho, aby tieto platby vyčíslvoval alebo špecifikoval, kedy a v akej výške, a v celkovej sume na ne vznikol nárok. Uviedol tiež, že podrobnú a presnú špecifikáciu žalovanej sumy nie je možné vypracovať, nakoľko žalobca disponuje prehľadom histórie transakcií na kartovom účte až od roku 2005 a podľa vyjadrenia postupcu, prehľad histórie transakcií od roku 2003 do roku 2005 nie je možné technicky zabezpečiť. Presná výška žalovanej sumy vyplýva z výpisu z účtovných kníh peňažného ústavu VÚB a.s., ktorý je generovaný bankovým systémom, nie je ho možné fyzicky ovplyvniť ani zasiahnuť do jeho výpočtov, a vykonaných operácií a je certifikovaný a podlieha dohľadu NBS.

V podaní z 9.1.2013 žalobca ešte uviedol, že poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaný so žalobcom 20.8.2011 uzavrel dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku , ktorá spĺňa všetky náležitosti požadované pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania. Vyplýva z nej tiež to, že žalovaný mal v čase podpisu tejto dohody vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Tým, že žalovaný podpísal dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jeho postavenie pri žiadosti o úver. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že predmetná dohoda predstavuje len zmenu v obsahu záväzku dohodou zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene spôsobu plnenia záväzku. V nádväznosti na uvedené žalobca zdôrazňuje, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom,

pričom žalobca ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Na túto dohodu sa preto nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Keďže žalovaný potom, čo sa oboznámil s obsahom dohody svojím podpisom existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky, má žalobca nárok na zaplatenie uznanej sumy.

K tomuto podaniu potom pripojil aj špecifikáciu transakcií na kartovom účte, z ktorého je zrejmé, že v období od roku 2005 do 30.9.2010 žalovaný čerpal peňažné prostriedky vo výške 1425,82€, vyúčtované mu boli poplatky vo výške 304,39€, vyúčtovaný mu bol zmluvný úrok vo výške 828,93€, a úrok z omeškania vo výške 340,53€. Súčet jeho debetných operácií predstavuje sumu 2899,67€ a žalovaný vykonal úhradu vo výške 1680,18€. Rozdiel medzi týmito operáciami predstavuje sumu 1219,49€.

Dňa 17.1.2013 sa pojednávania zúčastnil aj právny zástupca opatrovníka žalovaného, ktorý sa takto prvýkrát vyjadril k žalobe a žiadal žalobu zamietnuť s tým, aby sa súd zaoberal platnosťou úverovej zmluvy, resp. zmluvy o vydaní kreditnej karty, nakoľko táto zmluva podľa názoru právneho zástupcu opatrovníka žalovaného nekorešponduje so záväznými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Z posledného prehľadu žalujúcej strany je zrejmé, že žalovaný čerpal peňažné prostriedky aspoň od sledovaného obdobia v nižšej sume, než vykonával platby, resp. úhrady zhruba o vyše 200,- €, pričom napríklad aj účtované úroky z omeškania nekorešpondujú ustanoveniam právnych predpisov, upravujúcich spotrebiteľské zmluvy. Z týchto dôvodov sa opatrovník žalovaného domnieval, že žalobu je nutné zamietnuť.

Súd mimo čítania spomínaných vyjadrení účastníkov konania sa oboznámil už len s listinnými dôkazmi, ktoré žalobca pripojil do súdneho spisu a to so žiadosťou o vydanie kreditnej platobnej karty, ktorú prijala VÚB a.s. pobočka v Turčianskych Tepliciach dňa 2.12.2003, oboznámil sa s pripojenými obchodnými podmienkami VÚB a.s. pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet a s cenníkom platným od 1.1.2006 ako aj so zmluvou o postúpení pohľadávok medzi postupcom VÚB a.s. Bratislava a žalobcom a jej prílohou zo dňa 14.2.2011.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k presvedčeniu, že žalobe nie je možné vyhovieť a to z nasledujúcich dôvodov:

Žalujúca strana tvrdila, že žalovaný s postupcom VÚB a.s. Bratislava uzavrel zmluvu k úverovému účtu, ktorý úver čerpal prostredníctvom vydanéj kreditnej platobnej karty. Na dôkaz tejto skutočnosti žalujúca strana do spisu pripojila len spomínanú žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty, podpísanú žalovaným a preberajúcou pracovníčkou VÚB a.s., pobočka Turčianske Teplice dňa 2.12.2003. O obsahových náležitostiach tejto zmluvy mala údajne svedčiť príloha k zmluva o postúpení pohľadávok VÚB zo dňa 14.2.2011, kde mala byť pohľadávka postupcu voči žalovanému špecifikovaná, pokiaľ ide o istinu, vyčíslené úroky, úroky z omeškania, výšku úroku atď..

Ďalej žalobca ako dôkaz obsahu tejto zmluvy do spisu pripojil tzv. verifikačný formulár kreditnej karty, vypísaný rukou, ktorý ale nie je zjavne podpísaný žalovaným a ešte potvrdenie o prevzatí platobnej karty (čl. 80), ktoré svedčí o tom, že žalovaný platobnú kartu a PIN prevzal 29.12.2003 v neporušenej obálke, čo potvrdil svojím podpisom (čl.80).

Ďalej na dôkaz platného uzavretia zmluvy o vydaní kreditnej platobnej karty prostredníctvom ktorej mohol žalovaný čerpať úver, pripojil do spisu emailovú korešpondenciu z 8.12.2003 medzi pracovníčkami zrejme VÚB a.s., z ktorej vyplýva, že kreditná karta s úverovým limitom 18.000,-Sk bola schválená (čl.88).

Zo žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty (čl. 4-5) vyplynulo, že táto žiadosť bola spísaná so žalovaným 2.12.2003, nakoľko obsahuje v bode 10. overovací podpis pracovníčky banky G. J., avšak v bode 10. už neobsahuje vyjadrenie oprávneného pracovníka banky, z ktorého by vyplynulo, že žiadosť bola oprávneným pracovníkom banky schválená (čl.4).

Inak z tejto žiadosti vyplývajú presné generácie žalovaného, jeho rodinný stav a vzdelanie, zamestnanie, údaje o jeho finančnej situácii v bode 5., údaje o osobe, ktorá môže poskytnúť referencie v prípade potreby o žalovanom, údaje o poistení úveru, ktoré podľa vyznačenia v predmetnom bode 8. žalovaný odmietol, a v bode 9. vyhlásenie držiteľa, teda žalovaného, z ktorého vyplýva, že všetky informácie týkajúce sa držiteľa hlavnej/dodatkovej karty, uvedené v tejto žiadosti sú pravdivé, úplné a prípadne zmeny týchto údajov ihneď žiadateľ oznámi VÚB a.s., ďalej, že žalovaný potvrdzuje, že bol oboznámený s obchodnými podmienkami VÚB a.s. na vydanie a používanie kreditných platobných kariet a s cenníkom VÚB a.s. a súhlasí s nimi, ďalej, že súhlasí so spracovaním svojich osobných údajov a splnomocňuje VÚB a.s. na overovanie poskytovaných údajov v žiadosti, resp. na vyžiadanie ďalších informácií a údajov, potrebných na posúdenie úveru, súhlasí so zrážkami so mzdy realizovanými v súlade s obchodnými podmienkami VÚB a.s.. Toto vyhlásenie obsahuje dodatok, z ktorého vyplýva, že prijatím a schválením žiadosti zo strany VÚB a.s. sa táto žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, uzatvorenou medzi držiteľom hlavnej/dodatkovej karty a VÚB a.s. podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka, teda zák.č.513/1991 Zb..

Z tejto žiadosti vôbec nevyplývalo aký úverový limit bude žalovanému poskytnutý, na základe akých úrokových podmienok, aké budú výšky splátok, teda v podstate nevyplýva z tejto žiadosti nič, čo by svedčilo o tom, za akých podmienok a v akej výške mal byť úver, čerpaný prostredníctvom kreditnej platobnej karty, žalovanému poskytnutý. Navyše na tejto žiadosti sa nenachádza akceptačný prejav VÚB a.s., ktorý by svedčil o tom, že žiadosť bola prijatá. Pokiaľ žalobca pripájal do spisu ďalšiu korešpondenciu, označenú vyššie, nepreukázal, že by sa táto korešpondencia dostala do poznávacej sféry žalovaného. Takáto žiadosť podľa presvedčenia súdu, aj keď odkazuje na cenník a obchodné podmienky VÚB a.s. postráda podľa presvedčenia súdu podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko podľa presvedčenia súdu je nutný právny vzťah, ktorý mal medzi postupom a žalovaným vzniknúť, posudzovať v zmysle ustanovení zák.č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Nemožno totiž opomenúť, že banka, teda VÚB a.s. konala v rámci svojho podnikania a teda z pohľadu ustanovenia § 3 ods.1 zák.č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bola veriteľom a žalovaný sa v žiadosti o poskytnutie kreditnej platobnej karty identifikoval ako fyzická osoba, teda zrejme nekonal v rámci výkonu zamestnania, povolania ako podnikania, čiže bola v zmysle § 3 ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom. Ten úver, ktorý mal byť žalovanému poskytnutý a mal byť čerpaný formou poskytnutej kreditnej platobnej karty, je nutné posudzovať v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko tento zákon v znení účinnom ku dňu spísania žiadosti o poskytnutie kreditnej karty sa nevzťahoval len na úvery formou preddavku na bežný účet, poskytnuté bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods.3 vtedy platného zák.č.258/2001 Z.z.). Aj takéto úvery, ktoré nespádali do zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch však museli byť poskytované za podmienok vymedzených v § 3 ods.6 vtedy platného Zákona o spotrebiteľských úveroch.

V zmysle § 4 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, účinného ku dňu spísania žiadosti, zmluva o spotrebiteľskom úvere musela mať písomnú formu, inak bola neplatná.

Ustanovenie § 4 ods.2 a ods.3 citovaného zákona potom presne upravovali podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, opis tovaru, alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, cenu tovaru alebo poskytnutej služby, identifikáciu vlastníka ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, meno a adresu spotrebiteľa, ročnú percentuálnu mieru nákladov, ak nie je uvedená spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti, sankcie za porušenie zmluvy, podmienky, za ktorých možno použiť zmenku alebo šek a spôsob zániku zmluvy.

Je zrejmé, že žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty, na základe ktorej mal žalovaný čerpať a aj čerpať úver, žiadnu z takýchto náležitostí neobsahovala. Ak aj by mohla byť táto žiadosť s odkazom na obchodné podmienky banky a vtedy platné cenníky (v tejto súvislosti súd poznamenáva, že žalobca

pripojil cenníky platné až od 1.1.2006 , teda nie cenníky platné v čase spísania žiadosti) posudzovaná ako návrh na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čerpanom prostredníctvom kreditnej karty vzhľadom na skutočnosť, že na nej chýba akceptačný prejav banky alebo iný písomný úkon banky, ktorý došiel do poznávacej sféry žalovaného a ktorý by svedčil o akceptácii tejto žiadosti, nie je možné posudzovať túto žiadosť, ako zmluvu o úvere, a finančné prostriedky, ktoré boli zo strany banky žalovanému poskytnuté, a ktoré čerpal prostredníctvom prevzatej kreditnej karty ako spotrebiteľský úver, so všetkými právnymi dôsledkami, ktoré by pre žalovaného ako dlžníka vyplývali. Podľa presvedčenia súdu totiž úverová zmluva nebola uzavretá v obligatórne písomnej forme vyžadovanej ustanovením § 4 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a preto je neplatná.

Nároky žalobcu, ktoré by mali vyplývať zo skutočnosti, že žalovaný prostredníctvom vydanej kreditnej platobnej karty čerpal z banky finančné prostriedky a banka v súvislosti s týmto čerpaním finančných prostriedkov pohľadávku na žalobcu postúpila, je možné vzhľadom na neexistenciu platnej písomnej úverovej zmluvy posudzovať nanajvýš ako nároky z bezdôvodného obohatenia tak, ako ich upravuje ustanovenie § 451 až 459 Občianskeho zákonníka (zák.č.40/1964 Zb.).

Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods.2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je matkový prospech, získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech, získaný z nepoctivých zdrojov.

Súd v priebehu konania naznačil žalujúcej strane, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovanej strane sa v priebehu konania nepodarilo hodnoverným spôsobom preukázať vznik platnej písomnej úverovej zmluvy medzi postupcom a žalovaným, môže nároky žalobcu posudzovať ako nároky z bezdôvodného obohatenia, a preto predmetom skúmania súdu mala byť tá skutočnosť, koľko žalovaný od poskytnutia kreditnej karty čerpal finančných prostriedkov a teda aká bola celková suma, poskytnutá žalovanému bankou a v akej sume vykonal v priebehu celého tohto obdobia žalovaný buď vo vzťahu k banke, alebo vo vzťahu k samotnému žalobcovi platby. Je totiž zrejmé, že banka, vychádzajúc z predstavy, že uzavrela platnú úverovú zmluvu, účtovala jednotlivé splátky, poskytované žalovaným v období, keď ich ešte platil a zaúčtovala ich najskôr na poplatky a úroky, a podobne. Keďže v prípade neexistencie platnej úverovej zmluvy má banka a teda aj postupník - žalobca - nárok len na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov, teda istiny úveru bez zmluvných úrokov, či poplatkov (keďže neboli platne dohodnuté) a nárok na prípadné zákonné úroky z omeškania, za predpokladu, že by preukázali, kedy žalovaného prvýkrát o vydanie bezdôvodného obohatenia požiadali. Žalobca však nevedel preukázať koľko žalovaný najneskôr od 2.12.2003, keď bola spísaná žiadosť, resp. od 29.12.2003, keď mu bola doručená kreditná karta, čerpal a koľko splatil ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu, nepreukázal teda podľa presvedčenia súdu, v akej výške sa žalovaný bezdôvodne obohatil a či sa vôbec na úkor postupcu, teda banky obohatil.

Žalobca teda nepreukázal dôvodnosť podanej žaloby a preto ju súd v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ žalobca argumentoval tou skutočnosťou, že so žalovaným dňa 20.8.2011 uzavrel dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (čl.77) je z nej zrejmé, že žalovaný uznal svoj záväzok vo výške 925,87€ - istinu a nešpecifikované náklady na inkasné konanie vo výške 150,-€. Teda z tejto listiny je zrejmé, že žalovaný uznal v tejto výške svoj dlh voči žalobcovi a jeho prejav na tejto zmluve je možné posudzovať ako právny úkon, ktorý je upravený v ustanoveniach § 558 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje uznanie dlhu.

V zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh, určený do dôvodu aj do výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok len, ak ten, kto dlh uznal vedel o jeho premlčaní.

Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom a zakladá vyvratiteľnú právnu domnienku existenciu dlhu v dobe uznania. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorý zabezpečuje uznaný záväzok tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky zvyhodňuje postavenie veriteľa.

Dohoda, ktorú žalobca predložil, obsahuje aj záväzok dlžníka, teda žalovaného predmetný dlh zaplatiť. Ako však bolo uvedené vyššie, uznaním dlhu sa zakladá vyvratiteľná právna domnienka, že dlh v čase uznania trval. V tomto konaní žalobca neprodukoval také dôkazy, ktorými by preukázal alebo podporil tvrdenia, uvedené v uznaní dlhu o existencii dlhu a jeho výške tam uvedenej. Naopak dôkazy, predložené samotným žalobcom súd vyhodnotil ako nedostatočné a spochybňujúce žalobcov nárok a to tak pokiaľ ide o jeho výšku ako aj pokiaľ ide o jeho právne posúdenie. Súd preto na predmetnú dohodu neprihliadal. Vychádzal zo skutočností, že samotnému žalovanému v čase, keď ju spisoval s predstaviteľom žalobcu nemuselo byť zrejmé, čo všetko a či vôbec žalobcovi niečo dlhuje, preto súd na túto listinu neprihliadal ako na dôkaz nesporne preukazujúci existenciu žalobcovho nároku.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods.10.s.p.. V konaní bol proti žalobcovi úspešný žalovaný a preto má žalovaný proti žalobcovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Žalovanému vznikli v konaní trovy trovami právneho zastúpenia jeho opatrovníka. Tieto trovy pozostávajú z odmeny právneho zástupcu opatrovníka žalovaného za dva úkony právnej služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a účasť na pojednávaní dňa 17.1.2013 po 81,32€. Súčasne k týmto trovám patrí aj režijný paušál za prvý úkon právnej služby po 7,63€ a za druhý úkon právnej služby po 7,81€ a 20% DPH. Spolu trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 213,70€ a v takejto výške súd žalovanému trovy konania proti neúspešnému žalobcovi priznal. Trovy právneho zastúpenia boli vyúčtované a priznané podľa Vyhl.č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Pokiaľ ide o trovy, ktoré vznikli vedľajším účastníkom ich právnym zastúpením, súd aj keď tieto vedľajší účastníci vystupovali na strane žalovaného, im nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko súd dospel k presvedčeniu, že vedľajší účastníci nevyňaložili trovy svojho právneho zastúpenia účelne. Súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známa skutočnosť, že voči žalobcovi, označenému v záhlaví tohto rozsudku, v spotrebiteľských sporoch, ktoré vedie na Okresnom súde Martin zahlasujú vedľajší účastníci, označení v záhlaví tohto rozsudku opakovane vstup do konania a podávajú v podstate rovnaké vyjadrenia k žalobe, v ktorých rovnakými argumentmi podporujú vznesenú námietku premlčania dokonca bez toho, aby sa vôbec so žalobou alebo konkrétnou situáciou v tom ktorom spore oboznámili. Za takéto nekvalifikované vyjadrenia považoval súd aj vyjadrenia právnych zástupcov vedľajších účastníkov, ktoré boli urobené v tomto konaní a ktoré sa obsahovo zhodujú až na menšie detaily, ktoré sa týkajú označenia veci sporových strán s inými, rovnako formulovanými vyjadreniami. Podľa presvedčenia súdu vedľajší účastníci, ktorí sú občianskymi združeniami, ktoré vznikli na ochranu práv spotrebiteľov by mohli opakovane takéto vyjadrenia podávať bez toho, aby ich bolo potrebné spracovať kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov, preto trovy, ktoré vedľajším účastníkom vznikli zastúpením právnymi zástupcami z radov advokátov podľa presvedčenia súdu neboli účelne vynaložené a z toho dôvodu súd vedľajším účastníkom nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu

smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.